

VEČERNI LIST

NEODVISEN DNEVNIK

Letna colotina po pošti K 40.—, za Ljubljano K 36.—
 polletna " " " 20.—, " " " 18.—
 četrtletna " " " 10.—, " " " 9.—
 mesečna " " " 3.30, " " " 3.—
 Redakcija in uprava: Kopitarjeva ulica 6. — Telefon 59.

Inzerati: Enostopna petstvarica (59 mm široka in 8 mm visoka ali nje prostor) za enkrat po 50 vin., za dve-
 ta večkrat po 45 vin. — Ob sobotah dvojni tarif. —
 Poslano: Enostopna petstvarica K 1.—, — Izhaja vsak
 dan, izvenjši nedelje in praznike, od 3. uri popoldne.

Kralj Peter se bo odpovedal?

Dunaj, 17. februarja. (Lj. k. u.) Glasom Čehosl. tisk. urada poroča »Journal des Débats« iz Rima: Brzjavka iz Trsta jav-

lja, da se namerava srbski kralj Peter odpovedati po sklenjenem miru prestolu na korist prestolonaslednika.

Izid volitev v nemško-avstrijsko konstituanto.

Dunaj, 17. febr. (Lj. kor. ur.) Od 255 mandatov nemško-avstrijske narodne skupščine je bilo včeraj izpolnjenih 162 man-

datov. Izvoljenih je: 70 socialnih demokratov, 67 krščanskih socialcev, 23 nemških liberalcev, 1 žid in 1 Čeh.

Italijani odklanjajo Wilsonovo razsodbo.

Posebno poročilo »Večernemu listu«.

Pariz, 17. februarja. Italijani so izjavili, da glede Reke ne morejo nikakor sprejeti razsodišča (arbitraže), ki so ga predlagali Jugoslovani. Pri tem svojem sklepu se opirajo na sklep italijanskega na-

rodnega sveta na Reki, ki je izjavil, da mora Reka pripasti Italiji. Končno se bo to vprašanje rešilo še-le tedaj, ko se Wilson in Orlando vrneta v Pariz.

Svoboda združevanja za srednješolce.

Posebno poročilo »Večernemu listu«.

Zagreb, 18. februarja. Včeraj je bil pri nadzorniku srednjih, dr. Bosancu, odbor srednješolskih dijakov zaradi srednješolskih organizacij (dijaških svetov). Dr. Bosanac je izjavil, da v sporazumu s po-

verjenikom za uk in bogočastje, dr. Rojcem, dovoljuje organizacije srednješolskega dijaštva. Dijaki naj predložijo svoje predloge glede reforme srednješolskih zavodov.

Mirovna pogodba bo izdelana meseca junija.

Posebno poročilo »Večernemu listu«.

Pariz, 17. februarja. Zo poročila »En-transigenta« je Wilson izjavil, da se bo mirovna pogodba meseca junija predlo-

žila v ratifikacijo. Potem se bo Nemčiji dovolilo, da bo vzdrževala majhno armado in mornarico.

Za socialno pravičnost.

Posebno poročilo »Večernemu listu«.

London, 17. februarja. »Morningpost« naznanja, da je vojni kabinet sklenil, da se

bod industrijska podjetja socializirala na združnem temelju pod kontrolo vlade.

Armada proti boljševikom.

Posebno poročilo »Večernemu listu«.

Amsterdam, 17. februarja. Po poročila nekega angleškega lista bodo zavezniki

armado 600.000 mož za boj proti boljševištvu na vzhodni meji Evrope.

Boj boljševištvu!

Sedaj ni nobenega dvoma več: Tista dete, ki se je porodilo na Ruskem in ki so ga krstili za boljševika, je za življenje sposobno, se zdravo razvija, krepko raste in danes že ni skoro več dežele, kjer bi ga ne poznali. Ni se nam treba sklicevati na Rusijo, v kateri so boljševiki še danes gospodarji položaja in — pomnimo — tako varni v svoji posesti, da morejo kljubovati Wilsonu in volji skoro vsega sveta. Tudi nam ni treba opozarjati na boje v Nemčiji, ki nikakor ne more priti do miru. Bolj značilno je, da se to gibanje širi in krepi v Angliji, tej deželi reda in zakonitih socialnih prenosov, v državi, ki ne mara krvavih revolucij. Enako, kakor drugod, se tudi tam zbirajo delavni sloji v svoje »delavske svete«, za katere so dobili misel in ime od ruskih boljševikov. To gibanje ni omejeno samo na delavstvo — danes nam poroča brzjav iz Zagreba, da zahtevajo celo srednješolski dijaki pravico do združevanja v »dijaške svete«.

Medtem ko je boljševištvu postalo nekaterim evangelij, je drugim psovka. Boljševika imenujejo človeka, ki ne dela, pa hoče mnogo jesti, ki se ne trudi, pa hoče mnogo počivati. A ne samo to. Boljševik je kapitalistu tudi delavec, ki zahteva za se pravico do poštenega zaslužka in človeškega življenja; boljševik je veleposestniku kolon, ki terja zemljo zase, če jo obdeluje. Medtem ko torej pomeni beseda boljševištvu razne stvari, so si vendar vsi edini v tem, da je treba boljševištvu napovedati neizprosni boj.

Tega prepričanja je tudi ententa, ki zboruje v Parizu. Žica nam odondod naznanja, da hočejo sestaviti armado 600.000 mož, ki bo pokorila kljubovalne ruske boljševike. Tako armado je mogoče sestaviti, toda eno skrb bo pa njen poveljnik vendarle moral imeti: Kaj, če se tudi ta armada zastrupi z boljševiškim strupom, ki je, kakor nas uči skušnja zadnjega leta, tako zelo nalezljiva? Kdo naj nam potem še pomaga proti boljševištvu, če odpovedo pokorščino celo bajoneti?

Anglija je bolj pametna, nego vojni svet na Francoskem. Anglija je še vedno visoka šola vladanja. Ko se je na angleškem pojavilo revolucionarno gibanje med delavci, so Angleži razen o potrebnih

strojnicah začeli takoj razmišljati tudi o potrebnih spremembah v svoji zakonodaji. In danes nam poroča brzojav iz Londona, da je angleški ministrski svet sklenil, naj se industrijska podjetja socializirajo na združni podlagi. Delavec bo tako postal solastnik podjetja: souživalec ploda svojega truda. Pameten človek ne more dvomiti, da je to najuspešnejše sredstvo proti boljševizmu. Boj boljševizmu mora biti boj krivici.

Prehranjevalni minister odstopil.

Belgrad, 17. februarja. (Lj. k. u.) Jugoslovanski dopisni urad poroča: Minister za prehrano Miloje Jovanović je podal ostavko.

Casnikarji pri Masaryku.

Praga, 17. februarja. (Lj. k. u.) Čehosl. tisk. urad poroča: Predsednik Masaryk je sprejel danes nastopne žurnaliste: urednika lista »Témp« Charlesa Riveta, urednika lista »New York World« A. no Donch-Fleviota, urednika lista »Daily News« Deckerja, Cordona in Cileta ter znanega slovenskega propagatorja na Poznanjskem, urednika in pisatelja Dresslerja.

Cehi v Parizu.

Pariz, 17. februarja. (Lj. k. u.) Čehosl. tisk. urad poroča: Pariški mestni svet je sprejel v soboto popoldne čehoslovaškega ministrskega predsednika dr. Kramača in ministra za zunanje posle dr. Beneša. Podpredsednik mestnega sveta Henry Buselly je pozdravil in izrazil upanje, da bo kmalu imel priložnost, pozdraviti predsednika Masaryka.

Bolgari in Srbi.

Belgrad, 17. februarja. (Lj. k. u.) Jugoslovanski dopisni urad poroča: Iz Skoplja javljajo uradno o moralnem mučenju srbskega prebivalstva v okupiranih krajih. Bolgari so se posluževali najbestialnejših sredstev napram Srbom. Najuglednejši srbski meščani so morali čistiti stranišča in nositi težke tovore. Načelnik v Požerjani je povedal, kako so v februarju 1916 najuglednejše srbske gospe v mestu. Soprogo srbskega častnika Jovana Baburškega so trikrat jali na morišče, dvakrat pod vešala in enkrat pred puške. Ko je v smrtnem strahu čakala na pogubo, so jo odpeljali nazaj v temnico, kjer je v trepetu morala čakati nadaljnje usode.

Voja škoda na Poljskem.

Varšava, 16. februarja. (Lj. k. u.) Glasom Dun. kor. urada javlja brezšična brzojavka, naslovljena na poljski narodni komite v Parizu: Vsa škoda, ki jo je poljska država posredno ali neposredno trpela po vojni, se ceni na 25 milijard frankov.

Delavsko gibanje na Angleškem.

Posebno poročilo »Večernemu listu«.

Basel, 17. februarja. »Times« poroča iz Birminghama, da dobiva boljševsko gibanje zelo resen značaj. V mestu se je proglasilo obsedno stanje in pomnožile

čete. V Glasgövu, v Manchesteru so se osnovali delavski sveti, kateri hočejo prevzeti v svoje roke vodstvo delavskega gibanja.

Ministrska podjetja.

Posebno poročilo »Večernemu listu«.

Osijek, 18. februarja. Minister za socialno skrbstvo Vitomir Korać in vodja socialistov Henč sta novodno ustanovila

društvo za trgovino z lesom na posestvu grofa Odelschalchija. Osnovni kapital znaša 6 milijonov kron.

Po sarajevskem zborovanju.

Posebno poročilo »Večernemu listu«.

Zagreb, 18. februarja. Hrvatsko časopisje (»Obzor«, »Hrvat«, »Novo Vrijeme«) izražajo svoje nezadovoljstvo z načinom sestave novoustanovljene jugoslovanske demokratske stranke v Sarajevu. Hrvatsko časopisje očita tej novi koaliciji, da tvori nje jedro Srbi, med tem ko je Hrvatov

zelo malo. Časopisje graja, da je v stranki se imenuje jugoslovanska, bila sprejeta celo skupina Srškičeva, ki je radikalno srbska in ne jugoslovanska. Dalje očita časopisje novi koaliciji, da ni v njej nobene stranke iz Srbije, s katerimi se nova stranka hoče še-le pogajati.

Mažarske sanje.

Split, 18. februarja. (Lj. k. u.) Dalmatinski dopisni urad poroča: Agenzia Stefani je pred dnevi javljala, da je mažarska vlada v Budimpešti pred kratkim prejela od jugoslovanske strani spomenico, ki zagovarja državnoopravno zblizanje Ogrske z Jugoslovani. Osnova bi naj se nekak dualistični sistem, med obema državama naj bi se sklenila presonalna unija. Na čelu obeh držav naj bi bil regent Aleksander. Spomenica pravi, da bi s tako rešitvijo prestala okupacija mažarskega ozemlja ter bi se jamčila teritorialna integriteta Ogrske.

Volitve v Nemški Avstriji.

Dunaj, 17. februarja. (Lj. k. u.) Dun. kor. urad poroča: Končni izvid volitev se ne more še ugotoviti, ker manjkajo rezultati iz več okrajev. V poučenih krogih računajo po dosedanjih opočitih, da bo izvoljenih 75 socialnih demokratov, 63 krščanskih socialcev, 22 nemških naprednjakov, 1 Čeh in 1 židovski nacionalce.

Dunaj, 17. februarja. (Lj. kor. ur.) Dunajski kor. urad poroča: Od 255 mandator nemško-avstrijske narodne skupščine je bilo včeraj izpolnjenih 162 mandatov. Ostali mandati se radi zasedenja gotovih nemško-avstrijskih pokrajin po Čehoslovakih in Italijanih niso mogli razdeliti. Izvoljeni so bili: Na Spodnjem Avstrijskem 47 socialnih demokratov, 27 krščanskih socialcev, 8 nemških nacionalcev, 1 meščanski demokrat, 1 židovski nacionalce in 1 Čehoslovak; na Zgornjem Avstrijskem 5 socialnih demokratov, 11 krščanskih socialcev, 2 nemška nacionalca in 4 od napredne stranke; na Solnoograškem 2 socialna demokrata, 3 krščanski socialci, 2 nemška liberalca; na Štajerskem 9 so-

cialnih demokratov, 16 krščanskih socialcev in pripadnikov štajerske kmet. zveze, 2 nemška demokrata; na Koroškem 4 socialni demokrati, 2 krščanska socialca, 1 nemški demokrat, 2 pripadnika koroške kmet. zveze; na Tirolskem 2 socialna demokrata, 5 pripadnikov katoške kmet. zveze in tirolske ljudske stranke (krščanski socialisti in konservativci), 1 nemški liberalce; na Predarliskem 1 socialni demokrat in 3 krščanski socialci. Skupno je bilo izvoljenih 70 socialnih demokratov, 67 krščanskih socialcev, 23 nemških liberalcev, 1 židovski nacionalce in 1 Čehoslovak.

Nedeljivost Nemške Avstrije.

Zeneva, 17. februarja. »Matin« izjavlja, da zavezniki ne bodo dovolili, da bi se Nemška Avstrija, če se prikloni Nemčiji, delila med Bavarsko in Saško.

Avstrijske znamke.

Praga, 17. februarja. (Lj. k. u.) Čehosl. tisk. urad poroča: V Čehoslovaški republiki bodo stare avstrijske in ogrske znamke veljavne samo do konca februarja. Od 1. marca bodo veljavne samo čehoslovaške znamke.

Supilovo delo.

Belgrad, 17. februarja. (Lj. k. u.) Jugoslovanski dopisni urad poroča: Včerašnja »Samouprava« piše: Ko se je Supilo pričel, da hoče London zadovoljiti Italijo, je pohitel v slovanski Petrograd da ga obvesti o razmerah in da bi ne bil vsled nepoznanja položaja prevarjen ter tudi sam ne privoli italijanskim zahtevam. V Petrogradu je naletel žal na nepričakovane tež-

koče ter se obrnil za pomoč na ondotnega srbskega poslanika in srbsko vlado. Tedaj je bila na krmilu koalicijska vlada Pasičeva, ki se je takoj našla na braniku splošne narodne stvari ter se zanj popolnoma zavzela. Njen poslanik v Petrogradu in Supilo sta delovala složno, tekmujoč v ljubavi napram vsakemu delu skupne njune domovine. Supilo ni štedil besed in dela, toda naloga je bila pretežka. Poleg drugih neprilik je bilo tudi rusko nepoznanje razmer veliko, ki so ga zastopniki Italije vestno izkoriščevali.

Zveza narodov.

Berlin, 17. februarja. (Lj. k. u.) Glasom Dunajskega kor. urada se je po »New York Herald« Wilson 15. t. m. napram nekemu amerikanškemu žurnalistu izrazil, da se svedbe morja ni povzelo v zakon, ker v bodočnosti ne bodo obstojale nobene zveze kršče države, torej nobena nevtralna država več, temveč samo zveza narodov. To vprašanje tedaj ne obstoja več. Skrbni ga samo usoda Rusije in delavski nemiri. Blokada proti Nemčiji je eden glavnih vzrokov splošne brezdelnosti ter se mora na vsak način odpraviti.

Split, 17. febr. (Lj. k. u.) Dalmatinski dop. urad poroča: Dopisnik »Tribune« na mirovnem kongresu piše v njegovem delu, ter pravi, da je bil Wilsonov načrt, da se izvrši sestava načrta o zvezi narodov, Italijanska delegacija je pri tem delu znatno sodelovala s tem, da je pri rešitvi vojnih problemov točno pojasnila svoja pravna naziranja. O odgoditvi jugoslovanskega ekspozija pravi, da bi mogel del Italijanskega javnega mnenja smatrati te odgovore za neugodno. To ne sme biti nikak vzrok krivim omenitaram in prenapljenim zaključkom. Vsi problemi, predloženi konferenci, bi se imeli najprej formalno rešiti, nakar bi sledile debate in bi se določili člani komisije, da o tem referirajo konferenci. Ta metoda je bila za Italijo nesprijemljiva. Italija, ki sedi med sodniki svetovnega sodišča, ni mogla takega roka dovoliti zastopnikom tujih interesov, da bi ne oskrnila svojega dostojanstva. Na drugi strani Italija tudi ni mogla dovoliti, da bi se njeni lastni interesi, ki temelje na gotovi podlagi, podvrgli sodbi kake komisije. Francoska in Angleška, ki ste podpisali naš dogovor, ne bi mogli prisostvovati anketi o istem dogovoru.

Iz Rusije.

Berlin, 17. februarja. (Lj. kor. ur.) Dunajski kor. urad poroča: Glasom brezzične brzojavke iz Moskve od 10. t. m. se je vršila prva konferenca sovjetske vlade bivše zakonodajne skupščine. Vseruska konferenca socialistične revolucionarne stranke je sklenila med drugim, da se sme Rusija vzpostaviti pod svobodno državo samo potem lastne moči. Ruska demokracija zahteva konec posvetovanja aliirančev, odstranitev njihovih čet, odstop vseh posebnih narodnih vlad in zopetno spojenje obmejnih provinc.

Iz pokrajine.

kr Zemlje iz Radovljice. Prijatelj nam je poslal iz Radovljice zemljo, kakršne poče neki tankajšnji pek. Zemlja je, natančno merjeno, dolga 7 cm, široka (v sredini) 4 cm, visoka 2 cm, tako da prav lahko tri ali štiri spraviš v mali žep telovnika. Kvaliteta te zemlje je slabša, kakor ljubljanski vojni kruh v najhujših časih. Dotični pek prodaja zemlje po 20 vin. Poroča se nam, da jih je neki vojak snedel za 7 kron, pa je bil še lačen. Zemljo smo dobili s pozivom, da jo pošljemo ministru za prehrano v Belgrad. Tega žal ne moremo storiti, ker smo ravno prejeli poročilo, da je odstopil. Zemljo si lahko vsakdo ogleda v našem uredništvu.

kr Stroge odredbe proti gojitvi tobaknih rastlin. Z naredbo z dne 1. septembra 1918, št. 91.270 je bivše avstrijsko finančno ministrstvo za leto 1918 dovolilo, da se v primerih gojitve tobaknih rastlin po vrtovih in poljih ne postopa strožje po predpisih dohodarstvenega kazenskega zakona (§ 312.). Zadevne olajšave so veljale samo za leto 1918 kot izjema, ker je bilo občinstvo po časopisju napačno poučeno in k prestopkom zapeljano. V bodoče se bo proti vsakomur, ki bi poskusil gojiti tobačne rastline postopalo zopet strogo po § 312. doh. kaz. zak., ki določa, da je po neopravičenosti gojene tobačne rastline izruvati in uničiti in poleg tega storilec kaznovati z denarno globo v izmeri polovične do dvakratne potrebnine, ki bi odgovarjala enaki množini surovega tobačnega listovja. Pri tem se je vpoštevalo tudi korničarje.

kr Odhod ameriških čet z Reke. 11. t. m. so se na dva velika parnika vkrcali čete, ki so bile na Reki, in se preko Genova vratile proti Ameriki. »Glornale« se nadvse ganljivo postavlja od njih in pravi, da jih zlasti revno ljudstvo ne bo pozabilo, s katerim so takorekoč delili vsako kosilo in vsak kos kruha. Bili so vedno veseli in razpoloženi za šalo, in po reških ulicah in lokalih bo zelo manjkalo njihovega prešernega smeha.

kr Tragika Belgrada. »Pravda« piše: V Belgradu ni danes niti polovica prebivalstva pravih Belgrajčanov, katerih kosti so po vsem Balkanu in vsem svetu raztresene. A še tisti, ki so ostali, niso več tisti, kakor so bili nekdaj. Kako lep je bil Belgrad, ko je ležal v bojni črti, brez prometa, brez ljudi na ulicah, brez nočnega življenja, a poln resnosti in heroizma, velik v svojem molku in izumrljivosti. Potem je prišla okupacija, ki mu je prizadela sveda mnogotero ponižanje, toda Belgrajčan ni bil ubit. Saj mu je globoko v duši gorela trdna zavest, da mu konec prinese zmago. Od te nade je živel in dočakal njeno uresničitev. In tedaj je prišel na ulico — ponosen in vesel. Prišli so vsi in se drug drugemu čudili, da jih je še toliko ostalo. Mnogi se že tri leta niso bili videli. Sedaj bi bilo lepo, toda nesrečna administracija, desorganizacija je Belgrajčanu, ki je toliko junaško prenesel, v treh mesecih popolnoma otrovala dušo, da je postal čisto drug, nego je bil preje. Belgrad čuti, da ni več tisto središče, h kateremu je vse

težilo, marveč je postal središče, od katerega se vse odvrča. Čuti, da ga duši lastno ozračje, rad bi razvedril nebo nad seboj, — toda njegovi sinovi, ki so bili pripravljeni za novo življenje, leže mrtvi plovekod. Sedaj čaka sile, ki naj ga obnovi. Belgrad molči, zamrl je. Toda ne pozabi, čitalec: Belgrad ni indiferenten, on je nezadovoljen. In v tem je zastava njegovega novega sijaja.

kr Wilsonov trg, se bo imenoval eden najlepših trgov v Belgradu.

kr Delo v belgrajskem pristanišču. V Belgrad je dospelo 1300 nemških ujetnikov, ki bodo izvrševali težaška dela pri razkladanju ladij.

kr Cerkev na čast sv. Savi, velikemu zaščitniku srbskega naroda, bodo sezidali v Belgradu. V ta namen se je ustanovilo posebno društvo.

kr Dvamilijonsko posojilo najame splitska mestna občina. Posojilo je že razpisano in traja podpisovanje do 31. marca 1919.

kr Tri brezmesne dneve v tednu so uvedli v Zagrebu; vsaka oseba dobi samo po 15 dkg mesa.

kr Reparsko petorico so ujeli v Zagrebu. Družba je izvršila več predrznih ropov ter so našli pri telesni preiskavi blizu 100.000 K, veliko streliva, revolverje in vlomilsko orodje.

kr Zemljiške razmere v Bosni. Glasom uradne statistike je bilo leta 1910. v Bosni-Hercegovini med prebivalci 825.418 pravoslavni ali 44%, 512.137 muslimanov ali 32%, 434.061 katoličani ali 22 odst., ostalih 26.428 ali 2 odstotka. Posestnikov, ki so imeli na svojem posvetstvu kmete, je bilo: 9537 muslimanov s 35.719 otroci, 633 pravoslavni s 3227 otroci, 267 katoličani s 1399 otroci, 26 drugih s 115 otroci. Kmetov (najemnikov) je bilo 6344 muslimanov s 30.722 otroci, 75.679 pravoslavni s 448.837 otroci, 29.067 katolikov s 171.008 otroci, 13 ostalih z 62 otroci.

kr Za direktno zvezo Reka-Zagreb-Belgrad Preko Vukovara se potezata vukovarska in osječka občina. Zgradi naj se vicinalna železnica Vukovar-Ilača kot prvorazredna proga, na progi Vukovar-Zemun naj se uvede brzovlak in med Zagrebom in Belgradom naj se vrši direktna zveza za osebni in tovarni promet.

kr Srbski samostani. V karlovški pravoslavni škofiji (Srem) je 28 pravoslavni samostanov, ki imajo 34.000 oral zemlje, 35 cerkva, 23 večnadstropnih in 226 prizemnih hiš, skupaj 872 prostorov. Imajo mline, krčme in živino. Pred vojno so plačevali 130.000 K davka. Današnja vrednost samostanov se ceni na več nego 100 milijonov kron.

kr 8000 ton moke je dospelo v Dubrovnik za civilno prebivalstvo. Prevozniki stroški so zelo visoki, ker morajo samo težakom za razkladanje plačati po 4 krone na uro.

kr Proračun belgrajske mestne občine za leto 1919. izkazuje 14.185.230 dinarjev primanjkljaja. Proračunski odsek predlaga, naj se ta primanjkljaj pokrije iz posojila, ki je bilo odobreno že leta 1910. ali pa iz vojne odškodnine, ki jo bo občina dobila.

Strašna železniška nesreča pri Nabrežini. 150 mrtvih.

Posebno poročilo »Večernemu listu«.

Nabrežina, 18. febr. Včeraj se je od-
rgalo od vlaka, ki je peljal iz Trsta proti
Nabrežini, 6 vagonov, ki so drveli nazaj
proti Trstu in zadeli ob vlak, ki je vozil

nasproti. Mrtvih je bilo 150 oseb in sicer
so bili to italijanski vojaki, ki so se vozili
na dopust.

Iz Ljubljane.

I Repertoar narodnega gledališča. Ju-
tri, v sredo, dne 19. t. m. ob pol 8. uri zve-
čer v opernem gledališču opera »Manon«
za C., v dramskem ob 7. uri zvečer »Tu-
gomir« izven abonem. — V četrtek, 20.
t. m. v dramskem gledališču 3. uri dijaška
predstava Linhartove komedije »Veseli
dan« ali »Matiček se ženi« — v proslavo
Val. Vodnikove smrtne stoletnice. — iz-
ven abonem. Igrajo samo dijaki tukajšnjih
urednih šol. — V četrtek ob pol 8. uri zve-
čer v opernem gledališču francoska ope-
reta »Cornevilski zvonovi« izven abonem.
— V petek, dne 21. t. m. ob pol 8. uri zve-
čer v dramskem gledališču burka »... uli-
ca štev. 15« za C v opernem gledališču v
petek ni predstave.

I Preureditev barak za stanovanja.
Mestni stavbni urad v Ljubljani je predlo-
žil deželni vladi poročilo, iz katerega je
razvidno, da bi se dalo v vojaških barakah
v Ljubljani in na Brezovici z malimi izpre-
membami prirediti kakih 100 zasebnih stan-
ovanj. Deželna vlada je naročila poverje-
ništvu za javna dela in obrt, da oskrbi
preureditev. Z dotičnimi stanovanji bo raz-
polagal stanovanjski sosvet v Ljubljani, ki
jih bo oddajal v na. em po nizkih cenah. —
Za stanovanja se bodo preuredile nastopne
barake: 1. dve baraki v skupini vzhodno
od vojaškega oskrbovališča na desnem
bregu Ljubljanice (Kodeljevo); 2. skupina
barak zahodno od vojaškega oskrbovališča
istotam, kadar jih izprazni vojaštvo; 3.
lesna oskrbovalnica med Kolinsko tovarno
in tračnicami južne železnice, kadar jo iz-
prazni vojaštvo; 4. dve baraki saperskega
skladišča na Friškovcu; 5. barake bencin-
skega skladišča na Friškovcu; 6. barake
nasproti skladišču južne železnice; 7. ba-
rake pri plinarni na Resljevi cesti; 8. 18 le-
senih barak, kritih z eternitom, za šolo v
Spodnji Šiški; 9. baraka pred obrtno šolo;
10. vse ostale barake na Brezovici.

I Štacija za malarijo. V belgijski vo-
jašnici, objekt V. se je ustanovila štacija
za malarijo. V tej štaciji se bo vsem služ-
bujočim, kakor tudi že odpuščenim voja-
kom, ki so med vojsko oboleli na mala-
riji, brezplačno preiskovala kri. V slu-
žajih, v katerih se dožene bolezen, bodo
vojaki dobivali brezplačno kinin in navo-
tila, kako se naj ambulatorično zdravi.
Bolniki, ki potrebujejo oskrbe v bolnici, se
bodo brezplačno sprejemali. Kri se bo od-
jemala vsak dan v času od 8. do 12. ure
popoldne in od 3. do 5. ure popoldne. Vod-
stvo postaje za malarijo prevzame nad-
zornik dr. Fran Toplak.

I Vpoklicanje vojnih sester. V Garni-
zonski bolnici v Ljubljani se sprejme 20 biv-

vih vojnih sester, ki se morajo izkazati s
sprčevilom o prejšnji uporabi. Te sestre
se bodo za sedaj razdelile po vojaških
bolnicah v Ljubljani znamenom, da se po-
zneje premeste kot bolniške strežnice po
novih vojaških bolnicah, ki se bodo usta-
novile v območju Slovenije.

Stanovanjska kultura.

Pravzaprav je v času, ko je tako po-
manjkanje stanovanj, da se morajo pre-
množi zadovoljevati z najslabšimi luknja-
mi, samo da imajo streho nad sabo, govo-
riti o stanovanjski kulturi skoraj nespo-
dobno. No, pa večno ne bomo obtičali v
tej stanovanjski revščini, marveč se bomo
skušali čimprej izkupati iz nje. Pričako-
vati moramo, da se bo začelo takoj, ka-
kor hitro se razmere le nekoliko razbi-
tre in utrdijo, živahno stavbeno gibanje.
Ta čas, ni več tako daleč in prav je, da
že sedaj razmišljamo, kako naj se v bodo-
če zidajo hiše, da bo mogoče o stanovanj-
ski kulturi.

Da naj bodo vsa stanovanja dovolj
svetla in zračna, da mora vsako stanova-
nje imeti lastno stranišče, lasten vodovod
in podobno — to so stvari, ki so ob sebi
umevne. Na nekaj drugih modernih zahtev
bi tu opozorili.

1. Centralno kurjavo. Ako pi-
člo računamo, vzame kurjava v dveh treh
sobnih pečeh dnevno do 2 uri časa. To je
težko in umazano delo, ki se ga boji vsa-
ko gospodinja gospodinja pa tudi vsaka
hišna uslužbenka in postrežnica. Koliko
sitnosti je, kadar je treba peč omesti saj
in kake neprijetnosti tam, kjer peč sploh
dobro ne vleče. Razen tega se ob kurjavi
dela mnogo prahu, ki neprestano znova
lega na pohištvo, na preproge, na tla, ta-
ko da čiščenju ni nikoli konca. S tem se
ne zgubi le veliko časa, ampak zelo trpe
tudi predmeti. Koliko skrbi in opravkov,
koliko stroškov je s kurivom tudi ob mir-
nem času, koliko prostora zahteva shram-
ba za kurivo, ki bi se drugače lahko po-
rabil kot klet ozir. jedilna shramba.

Spričo vseh teh nedostatkov kurjave
v navadnih pečeh ni čudno, da so v veli-
kih mestih začeli uvajati centralno kurja-
vo tudi v zasebnih hišah. Tako ima v Ber-
linu že 25 do 30 odstotkov najemniških
hiš centralno kurjavo. Izračunali so, da
stanejo zgradbeni stroški za centralno
kurjavo v štirinadstropni hiši, vsako nad-
stropje z dvema stanovanjema po 3 sobe,
približno 10.500 K, za peči pa približno
6000 K (mišljene so predvojne cene). Ku-
rilni stroški pa znašajo za centralno kur-
javo približno 700 K, za peči pa 1700 K,

oziroma za vsako stranko posebej 85 od-
nosno 170 K vsako leto. To se pravi, da
se višji napravni stroški za centralno kur-
javo izplačajo s pribranskimi za kurivo — ne
glede na prihrano časa in stroške za strež-
bo itd. — v petih letih. Ako se amortiza-
cija raztegne na trideset let, prihrani vsa-
ka stranka letno na kurivu približno 70
kron. To je poleg vseh drugih ugodnosti,
ki jih daje centralna kurjava, že nekaj. Se-
veda bi se moralo gledati, da se povsodi
uvede najboljši sestav in v vsako sobo za-
dosti veliko ogrevalno napravo.

2. Plinska kurjava v kuhin-
ji. Tudi v kuhinji pomenja navadna kur-
java porabo časa in denarja, napor in ne-
snago. V času, ko je vedno težje dobiti in
no več žena prisiljenih na delo izven do-
ma, je plinska naprava za kuhinje, kjer
dobiš vsak trenutek poljubno močan ogenj
z enim samim prijemom z dvema prsto-
ma — velika, silna blagodat. Ob tem se
ne sme pozabiti na zadostno obširno na-
pravo za segrevanje vode. V vsakem go-
spodinjstvu se rabi na dan za pomivanje
posode, za umivanje itd. 15 do 20 litrov
tople vode. Ta količina vode bi se dala v
primerni plinski napravi segreti za 20 do
25 min. na dan. Za vsak slučaj pa naj bi
poleg plinske naprave za kuhanje ostali
tudi današnji štedilniki.

3. Izpraševalne naprave. Či-
ščenje stanovanj zahteva sedaj neprimer-
no veliko dela in truda. Neprestano je
treba pometati in brisati prah, a ob tem
se velik del prahu vedno znova dviga v
zrak in lega nazaj na pohištvo, preproge
in zastore. Pravo Sisifovo delo. In koliko
trpe ob tem večnem snaženju in izpraše-
vanju dotični predmeti! Čemu vse to, ko
imamo že različne izpraševalne sisteme
naprave, s pomočjo katerih se doseže z
najmanjšim trudom najpopolnejše očišče-
nje prahu. Nabavni stroški znašajo na
leto približno 50 K.

4. Pralnica in sušilnica. Mestne gospodinj-
e vedo, kako neusmilje-
no se uničuje njihovo perilo, ki ga dajejo
prat izven hiše. V treh ali največ štirih
začne perilo dobesedno razpadati, da niti
krpe ne drži več, dočim perilo, ki se pere
v domači hiši, ostane trdno 10 do 15 let.
Perice pač rabijo jedka sredstva in krta-
čo. Marsikatera gospodinja bi rada prala
doma, toda pranje po starem načinu je
zvezano s tolikim težkim delom in napor-
om in zlasti v mestnih hišah s tolikimi
neprilikami, da se le malokatero loti tega
posla. To pa tem manj, ker če že perilo
opere, ga pa navadno nima kje sušiti. In
vendar bi se moralo zlasti v družinah,
kjer so otroci, vsak dan prati. Ta se —
na jezo gospodarjev in strank — tudi pere
in suši, kakor pač kdó more. Tem neprili-
kam bi se prav lahko odpomoglo na ta
način, da bi se pralnice, ki so že sedaj v
vsaki večji mestni hiši, opremile z dobri-
mi pralnimi stroji in napravami za suše-
nje perila. Stvar bi se nedvomno na vsi
strani dobro obnesla.

To bi bilo le nekaj migljajev za bo-
dočo uredbo najemniških hiš za srednje
sloje. Ako bodo stanovanja bolj odgovar-
jala potrebam družin, bodo stranke de-
setletja ostale v eni in isti hiši. In to je za

napredek stanovanjske kulture, za negovanje doma in s tem lepega in prijetnega družinskega življenja silno važno. Ako se družina ne more vpokojiti na enem kraju, ako je vedno na lovu za primernejšim stanovanjem, je ne veseli, da bi si vsakočasno stanovanje uredila v vseh podbrbonstih, po svojem okusu in zato tudi nima ljubezni do doma, v lastnem stanovanju se čuti tujo in beži iz njega, kadar le more. Gostilne in kavarne bi nedvomno izgubile veliko svoje privlačne sile, ako bi se naše stanovanjske razmere temeljito izboljšale.

Politična kronika.

p Veliki prijatelji Srbov so postali nemški Korošci. Zakaj? Zato, ker je bojda Srbom čisto vseeno, kaj se zgodi s Koroško; še več, Srbi čisto odkrito povedo, da bi bilo lepe Koroške škoda, ako bi pripadla Jugoslaviji. Srbski častniki pravijo dalje, da z jugoslovansko pakajo nočejo imeti ničesar opraviti, a srbsko moštvo, da »Jugoslavski ne dobro«. Med srbskim in jugoslovanskim narodom je v vsem velik razloček. Vse to je zapisano v dopisu iz Velikovca v »Freie Stimmen« od 14. t. m. Ali so zaplonkani ti nemški Korošci!

p Nova srbska stranka. Te dni se je v Belgradu osnovala nova demokratična stranka za Vojvodino, ki ima v svojem programu naslednje točke: narodno in državno edinstvo; centralistična uredba države; samouprava občin, okrajev in okrožij; splošna volilna pravica s proporcem za moške in ženske; agrarna reforma; reforma prosyete; osemurno delo in varstvo delavstva; progresivni davek. Stranka se pridruži veliki Pribečevići demokratični stranki. Predsednik nove stranke dr. Bogdan Gavrilović, rektor belgrajske univerze.

p Italija osvaja trgovinsko plovbo na Jadranu. Italija je že med vojno kupovala avstro-ogrske trgovske ladje, kjer je le mogla. Kasneje se je potrudila za delnicami Avstrijskega Lloydja. Sedaj stori vse, kar more, da prepreči in ovira naš domači promet na morju. Zato pa sama hiti ustanovljati vse mogoče daljše in krajše prometne proge, izmed katerih so najvažnejše te-le: Benetke-Trst; Benetke-Pulj-Trst; Ravenna-Trst; Ravenna-Reka; Ankona-Pulj-Reka; Ankona-Zader; Ankona-Sibenik. Tako se skuša Italija v naprej polastiti plovbe na Jadranu in izključiti z morja Jugoslovane.

Vzor naše sedanje revolucije.

Hegel pravi, da se vsi veliki svetovni dogodki igrajo dvakrat. Morebiti še večkrat? Če se narava tolikrat spremeni in prenovi, zakaj bi se ne njen prvi proizvod, človeštvo? Kar se danes dogaja, to se je vsaj na zunaj zgodilo že v veliki francoski revoluciji v letih 1789—1793. Tudi takrat je gnala ljudi v revolucijo lakota, oziroma vsaj strah pred lakoto. Danes vidimo kavarne in zabavišča polna ljudi, kljub temu, da vemo, kako žalostno je v sklošnem. Pa je bilo pred sto leti ravno tako. Navi-

dežno srečna množica je v najhujših časih strahovlade napolnila v Parizu vsak dan triindvajset gledišč in šestdeset prvovrstnih plešišč. Pred izlozbami so pa stali lačni ljudje ravnotako v vrstah kakor danes; semintja so sami vzeli »prodajo« v roke, mi bi danes rekli: kradli in ropali so. Kar se pa tiče denarja in njegove vrednosti, jo pa vendar še nismo tako daleč zavozili kakor so jo takrat Francozi. Par čevljev za 20.000 kron, navadna vožnja po Ljubljani in okolici za 6000 kron, navaden obed za 4000 kron! Ne, tako daleč pa res še nismo padli.

Tudi v političnem oziru so našim časom takratni Francozi vzor. Nemški poslanec Hoffmann je v svojih desetih zapovedih grozil, da bo razgalil narodno skupščino, če ne bo delala po njegovi volji. Isto je že napravil pred nekaj več kot sto leti francoski komandant Henriot s svojimi kanonirji; pozneje se je pa to večkrat ponavljalo. V francoski revoluciji so se vršili dolgotrajni strašni meščanski boji, preden je zmagal Pariz, oziroma kakor pravi Vergniaud, predno je Saturn požrl lastne otroke. »Zveza narodov« tudi ni nič novega, znašel jo je že l. 1792 nemški Francoz Anaharzia Cloots, zagovarjal jo je v »govorniku človeštva«. V tiskarih so imeli železno omaro z vsemi dokazi krivde, ki jo je napravila stara vlada; danes imamo pa državne arhive. Francozi so imeli takozvani »revolucijski tribunal« ali sodni dvor, ki je sodil kar hitro, brez posebnih ceremonij, in sicer vedno na smrt. Danes ga sicer še nimamo, a marsikaka znamenja kažejo, da bi ga »spartakovci« ali boljše-viki prav radi videli. Toliko časa namreč, dokler ne bi prišli oni sami na vrsto, kar bi se prav sigurno zgodilo. Glede finanč je pa Joffe v Moskvi isto, kar je bil Filip Egalité v Parizu. Kdor pa misli, da država danes več zapravlja kakor je včasih, bo takoj potolažen, ako čita zgodovino francoske revolucije, kako se je godilo tam.

Seveda imajo današnji Francozi in Angleži svoje velike napake; ni čuda, saj so potomci jakobincev in revolucionarjev 17. stoletja. Danes zahtevajo Francozi na Nemškem, da mora imeti vsak gospodar napisana na hišnih vratih imena vseh stanovalcev, in da mora vsakdo imeti svojo legitimacijo. No, to vendar ni nič drugega, kakor so zahtevali l. 1793 sankilotje, da morajo namreč v celi Franciji biti napisana imena hišnih stanovalcev na hišnih vratih, »ne čez pet čevljev nad zemljo«; gorje onemu, kdor ni imel od jakobincev izdane »karte državljanstva«.

Francosko je vladalo takrat 44000 fi-lialk pariškega jakobinskega kluba; dan-danes vidimo namesto njih delavske in vojaške svete. Vidimo, da se dogodki v svetovni zgodovini ponavljajo, vse skupaj se nam zdi kakor rotacijski stroj.

Po svetu.

s Novi rod. Clément Vautel piše: Do danes je bilo človeštvo razdeljeno v tri kategorije: moške, žene in otroke. Toda zdi se, da se te tri velike kategorije bolj in bolj zlivajo v eno. Žene se trudijo bolj in bolj, da izgube svoj znak. Moder-

na Eva z ostrženimi lasmi, cigareto in glasovnico v rokah, hoče bolj in bolj, da zleze v hlače. In deca... — Policija je bila popadla četo malih razbojnikov, ki so oropali in zažgali dobrodelni urad v Asmiers. Ta banda, ki je dobro organizirana, ima za svojega poglavarja 12letnega Paula Cahadona. Ljubček te bande pa je star — sedem let! Sedem! In ravno ta je je je odgovoril sodnika tako-le: »Zastonj me sprašujete; ne povem vam ničesar. V ostalem pa vas prosim, покаžite mi v kondeksu oni paragraf, ki vam daje pravico, da me izprašujete.« Ni predsednik so-dišča gotovo ni mislil o kondeksu, ko je imel sedem let. — Vsaki dan pa nam kronika pokaže nove slučaje »otroške« zločin-ske podjetnosti. — Francoska ima malo otrok. To je razlog, radi katerega mora dobro paziti na one, ki jih ima. Če pa nam se začno pojavljati taki, kot oni iz Asmi-eresa, se bo ravnalo ugodno. Zgodi se lahko, da bomo enkrat brali, da v »de-želi dojilj vlada panika, radi organizira-nih zločinov njih dojenčkov«.

s Krtačica za želo-dec. Leta 1753. je izumil nekdo krtačico za želo-dec. Če se jo je rabilo, se je bilo mogoče ubraniti kuge in strupa skozi 24 ur, če se jo je pa rabilo trajno, se je okrepil spomin in so postale oči bistrejše. Dalje je pomagala ta želo-dečna krtačica proti mrzlici, omotici, zobo-in glavobolu in vnetju. Bila je 26 col dolga, dvakratno opletena medena žica, na koncu pa je bila 3 col dolga in dve coli široka krtačica iz kozjih ščetin ali konjskih žim. Poguma je bilo treba, da so s to pripravo omedli želo-dec. Če so stari Rimljani pre-več jedli, so vtaknili v grlo kakih 10 do 12 gosjih peres, ki so bila namočena v triso-vo olje. Nekateri rimski zdravniki so izde-lali posebne priprave v ta namen. Dva norveška kmeta, ki sta hotela zabavati danskega kralja, ki je prišel koncem 17. stoletja na Norveško, sta vtaknili šibice skozi grlo v želo-dec in sta ujela množino vsebine nanje, kar je gledalce posebno za-bavalo.

s Amerikanske osmrtnice. Tudi v in-seratih kažejo Američani svojo praktič-nost, kar kaže besedilo sledeče osmrtnice, tiskane v nekem ameriskem časopisu: Dne 1. maja je umrl klobučar Tor Jenkins v svojem bogato založenem magazinu Bro-adstreet 4. Bil je spoštovan od vseh, ki so ga poznali in so bili z njim v trgovskih zvezah. Kot človek je bil priljubljen, kot klobučar častivreden in cen. Njegova spretnost je bila obče znana, njegovi pa-namski klobuki so veljali samo po 4 do-larje. Zapustil je vdovo, ki žaluje za njim in veliko število klobukov, ki se bodo raz-prodajali po znatno nižanih cenah. Umrl je v svojih najlepših letih, ravno ko je na-kupil mnogo novega materiala, tako da bo lahko razprodajala vdova klobuke za mnogo nižjo ceno kot vsak klobučar v mo-stu. Njegova neutolažljiva družina trguje nadalje in upa doseči s svojim dobrim in cenim blagom splošno zadovoljnost kupu-jočega občinstva.

s 1600 žrtve radi mraza. Kakor poro-čajo listi je umrlo v Petrogradu radi po-manjkanja kuriva 1600 ljudi vsled preve-likega mraza. Med temi je bilo 360 otrok.

s Karikiran klobuk. Neki karikaturist je prišel nekega dne na idejo, da bi karikiriral ženski klobuk. Risarija mu je uspela nenavadno dobro, tako, da se je moral sam nasmejati. Začudil pa se je, tembolj, ko je pokazal risarijo svoji soprogi, a se ona ni nasmejela ti smešn isličici. »Ali ti ne ugaja?« jo je vprašal umetnik. »Ugaja?« je zategnila mlada dama. »Gotovo, da mi ugaja; to je najlepši, najokusnejši klobuk, ki sem ga videla kdaj v mojem življenju. emu pravzaprav tratis čas za tvoje karikature, ko znaš narediti tako lepe stvari? Takoj grem k modistinji in si dam napraviti takle klobuk. To je tudi storila. Umetnik pa je spoznal, da se da karikirati vse, samo ženskega klobuka ne.

s Začetek vojne in francoska avijatika. Glasoviti Vedrines, ki je ljubljenelec cele Francoske in Pariza, piše svoje vojne spomine v »Journalu«. On pripoveduje: »Jaz sem se koncem julija 1914 pripravljaj na pot okoli Francoske, kar naenkrat izbruhne vojne in mene pokliče k sebi general Bernard, komandant zračnih čet. »Kako je Vaša reč z vojaško službo?« me je vprašal. — »Obvezan sem, da služim.« — »Dobro je; od tega trenutka Vas mobiliziram. Vojna je. Nemci imajo Zeppeline in prišli bodo nad Pariz; Vi morate to preprečiti.« — »S čim?« — »Z Vašim zrakovplovom.« — »Dajte mi zažigalnih bomb.« — »Nimamo jih. Pomagajte si sami.« — »Toda, jaz nimam ničesar. S kamenjem jih ne zadržim in s pljunki v obraz.« — »Napravite, kot veste...« — »Tedaj ne preostane drugega, kot...« No, on je šel in storil toliko junaških del, o katerih govorijo cel svet.

s Nadgozdar je ustrelil očeta šesterih otrok. Listi iz Zagreba poročajo: Pred nekaj dnevi proti večeru sta se napotila na lov kmet Toma Kosinec iz Otoka in njegov sin. Naenkrat se jima prikaže nadgozdar, ki je bil varuh omenjenega lova in zahteva z naperjeno voj. puško, da položita orožje. Sin je vrgl puško od sebe, oče pa se je preplašil in se skril za vrbo. Ta brutalni človek pa, mesto da bi zapisal njuna imena, je skočil okrog vrbe in ustrelil Tomo. Kroglja mu je prodrila prsi da je ostal na mestu mrtev. Nato je pomeril s puško na prsi sina in vpil: »Tudi tebe hočem ubiti!« Sin ga je prosil kleče, naj mu priznase, ko je ubil očeta, kar je vplivalo nanj, da je opustil svojo namero. Tako je umrl oče šesterih otrok radi te zveri. Ta je bil miren človek in navadno ni hodil na lov. Ljudstvo je ogorčeno in upa, da zakupnik ne bo več poslal tja takega človeka, posebno ker je to že tretji slučaj umora. — Sploh pa se imamo vprašati samo eno: Ali niso taki slučaji splošen madež za demokratsko dobo, ali ne obstane fevdalizma? Če si ubil človeka, si dobil toliko, kot če si ubil starega jelena, ki se je že boril s smrtjo. Pa se čudimo! Le če bomo uredili naš družabni in državni red tako, kot zahteva bodoči čas, se nam ne bo treba bati — boljšečikov.

s Turki in valuta. Turki bi radi izboljšali svojo mizerno valuto. Zato ponujajo ententi, da naj kupi za en milijon šterlingov v zlatu ves nemški papirnati denar, ki se nahaja na Turškem.

s Argentinijska je posodila Italiji, Franciji in Angleški za dve leti 2 milijona lir za olajšanje nabave blaga iz Argentine. To je tretje argentinsko posojilo, ki znaša skupno svoto 4 milijarde lir.

s Naslovi na Francoskem. Pri nas in okoli nas naslovi padajo, birokratski in aristokratski. Na Francoskem pa — v rdeči republiki enakosti — naslovi cveto, kot v dobrih starih časih nalepotičenega rokoka. Radikalni »Journal«, ki je seveda demokratski — organizira tekmovanje v sabljanju. In kdo ima vodstvo? Klub, v katerem so med drugimi tudi ta imena: — »le duc Decazes, le duc de Brissac, le comte de Polignac, le prince Murat, le prince d'Esslang, le comte de Lesseps, le viconte Ahain de Rouge itd. Ali resnično življenje vsega sveta ni nič drugega kot moda, ki tu pada in tam raste ter obratno, in se na koncu koncev vrli okrog enega in istega.

s Novi član francoske akademije je Henry Barthen je bil dne 6. tega meseca svečano uveden v akademiji nesmrtnikov. Svečanosti so prisostvovali Poincare in Clemenceau. Barthen, ki nosi meščansko ime Leon Bourgeois, je znan in zelo popularen, kolikor radi svojih književnih del, toliko tudi radi velikih podpor, ki jih je preskrbel kot minister za književnike in umetnike. Njegovemu govoru za uvedenje je odgovoril znani komedijograf in romancier Maurice Donnay.

s »Kronprinci« bodo zasedli vsa najrazličnejša mesta toliko jih je. Ponajveč pa mesta komedijantov, ker so te vloge najbolj navajeni. Te dni poročajo listi iz Amsterdama, da so tam posneli neki film za kino, v katerem je igral glavno vlogo nemški »Kronprinz«.

s Maks Harden se protivi proti temu, da bi bila Nemčija potolčena iz zaledja, ampak pravi, da je bila vojaško premagana od entente. Tanki so premagali plin.

s Tragedija lakote je bila te dni pred sodiščem v Josefstadtu. Obtožena sta bila dva mlada dečka radi sleparije, ki sta kot uslužbenca pri pošti obdržala dve poštni spremnici zase in si na ta način prilastila 5 kg krompirja, ki sta ga nesla na stanovanje svojih starišev. Storitca sta jokajoče priznala, da sta storila to, da bi potolažila lakoto svojih bratcev in sester. Deset jih je in vsi jedo s stariši vred samo zelje in repo, ker ni drugega. Dognalo se je, da je bil oče pogosto tako šibek, da niti na stopnice ni mogel. Triletni otrok pa je vpil neprestano po kruhu in je dobesedno s klicem po kruhu umrl. 21 letna hči v družini ki se je bila vrnila iz bojne-ga polja, ni mogla najti službo.

s Dejanje blaznega. 35 letni strojevodja Gottlieb Preiss v Knittelfeldu je med tem, ko je šla njegova žena po živež, ustrelil svoje dve hčerki, katerih ena je bila stara tri, druga pa osem let. Tudi svojo petletnega sinčka je umoril s strelji iz revolverja. Njegovo osem mesecev staro sestro pa je samo nevarno ranil v hrbet. Ta strojevodja je doživel pred leti kot strojevodja trčenje dveh vlakov in od tedaj je bil duševno bolan. Mala osemmesečna sestra je umrla na poti v bolnišnico.

s 40 milijard na morskem dnu. »Le Matin« je prinesel članek o zakladih, ki leže potopljene na dnu morja po zadnji svetovni vojski. Od meseca avgusta 1918. leta so potopile torpedovke in mine najmanj 15 milijonov ton zakladov v vrednosti 40 milijard frankov. Angleška je že potrebno ukrenila, da bi vsaj del potopljene-ga blaga spravila iz morskih globočin na beli dan. Podjetje je imelo že lep uspeh. Angleška družba »Salvage Section« je morskih globočin 450 ladij, ki imajo s tem, kar je bilo v njih, približno vrednost 750 milijonov frankov. Delo, ki je združeno z dviganjem ladij, je olajšalo dejstvo, da večina potopljenih ladij leži ne daleč od evropskega obrežja in na mestih, kjer je morje komaj 100 metrov globoko. Umeje se samo ob sebi, da rabijo pri dvigavanju ladij najmodernejših tehničnih metode. Potapljači spravijo najprej potopljeno ladjo popolnoma na morsko dno, potem izpumpajo vodo iz nje, nakar se ladja sama od sebe prikaže na površje. Delo pod vodo omogočijo potapljačem izboljšani skafandri, to je priprava za potapljače. Slednji potapljač ima pri sebi posodico z zgoščeno zrakom in pripravo, da izmeri količino izdihanega zraka. Vsled imenitne genialne iznajde v stroki akustike potapljači lahko med seboj govorijo. S pomočjo moderne tehnike bode torej večina ladij rešena, ki jih je baš moderna tehnika hotela uničiti.

s Zobobol v starem Egiptu. V starem Egiptu je živela cela vrsta ljudi, ki se je posvetila zdravljenju in plombiranju zob — bila je tedaj nekaka vrsta zobozdravnikov. Plombirali so zobe s zlatom in jiti mnogokrat pozlatili tudi radi lepote. Ru-vanje zob pa je bila v starem Egiptu kaj kočljiva stvar. Stari Egipčani so se kaj zelo bali te operacije, imeli so tudi postavo, po kateri so šli ruvanje zob med težka hudodelstva. Proti zobobolu so imeli posebno dobro sredstvo nekega pepela in neke rastline, spremenjene v prah. Rimski prirodoznanec Plinicius pa je priporočal posebno nenaravno sredstvo: Vzemí lobanjo od stekline poginolega psa, zmeljí kosti v prah in pomešaj to s cipresnim oljem ter kani kapljico v uho, pa bo vse dobro. Rimljani so rabili že zobotrebece; nekateri so imeli koščene zobotrebece. Plinicius pa si je napravil srebrnega, kar je vzbudilo veliko zavist med ostalimi. Častitljivi Martial pa se je posluževal samo lesenih in za njim vsi državljani.

s Velikanski astronomični aparat. Neki astronomični časopis javlja, da je dobil nanovo ustanovljeni astrofizikalni observatorij v Victoria v Kanadi svoj največji aparat, reflektor z odprtino 180 cm. Vendar pa novi observatorij še ni končan, ker je vojna zakrivila precej težko.

s Stoletje »brez šnopsa« se bo imenovalo prihodnje stoletje. Neko ameriško društvo z imenom Anti-Saloon-League namerava doseči prepoved alkohola v vseh državah po celem svetu. Že so poslali zastopnike na Angleško, da delajo v tem smislu. Upajo, da bodo v desetih letih dosegli svoj namen. — Nato bo sledila revolucija krčmarjev.

Peter Klemen:

Moja pot.

Zapiski kurirja, ki je hodil prepočasi.

(Dalje.)

Ogledal sem si od bliže svojega sopotnika Ivana L. in sem se prav kmalu sprizgnil z mislijo, da nadaljujem svojo pot z gospodom, ki je doma v največjem slovenskem mestu — v Zagrebu. Dr. Ivan L. vam je bil tih gospod, malo govori, počasi hodi in se rad ustavi pred vsako izložbo. Svetlorjavi zalisci mu segajo globoko doli pod brado, brke pa, ki so rdečkaste, so v takem neredu, da jih ne morem primerjati niti dežju v pratiki. Gospod Ivan L. je inteligent in pošten mož, a prepočasen je, ni prav nič nervozen in kmalu bi mu dal hrvatski naslov »lijenčina«. Glavo nosi malo naprej sklonjeno in si jo pokriva menda zmeraj z oficijelnim trdim klobukom, ki mu v Ljubljani pravijo »halbkanas«.

Kadar je v zadregi ali mu je kaj neprijetno, udari z dlanjo ob dlan in pravi: »Što čemo, gospodine moj! Slabe volje ni skoraj nikoli, resen pa je zmeraj. Pa kaj bi ga opisoval, kdor ga pozna, ne rabi opisati, kdor ga ne pozna, ne verjamem, da bi ga radi mojega potopisa šel iskat. Kratkoterminalo, sopotnik, kateremu so me priobčili, je vsega spoštovanja vreden človek, s katerim sem delil še mnoge prijetne in neprijetne ure, suhe fige, dobra in slaba vina.

Visoki gospodje so se jeli kmalu odpravljati in z njimi naši politikarji finančniki. Odšli so isti večer gospodje Pašič, Čingrija, Grivič, Čerčiček, Mušič in Kristofič, ostala sva le dr. Ivan L. in jaz ter Rude in Politič, ki sta celi dan konferirala z italijanskimi socialisti in nista izvedela ničesar o nepričakovanem odhodu. Seveda sta se zvečer jezila, zakaj so ju drugi pustili na cedilu, a pomagalo ni nič.

Šli smo na večerjo v »Floro« in spat.

V ponedeljek 2. novembra smo zopet kelovratili po Rimu, hodili smo dopoldne in popoldne na konzulat in govorili o svojih »pasuših«, s katerimi sva imela z gospodom Ivanom L. odpotovati v Francijo. A na poslanstvih ne morijo politike na vatle in poliče, tam vam jo nalivajo in vsiplejo v velikih posodah, da se ves svet izgubi v v njej in se vam navadni državni poslanci zde kot muhe. A kljub temu »razgovarali smo i o prilikah kod nas u Sloveniji« Pripovedovala sva z gospodom Ivanom L. vse, kar sva vedela in znala, in nič čudnega, saj so ljudje v tujini tako radovedni, kakšne so razmere v ožji in širši domovini.

Politič in Rude sta isti večer odšla za drugimi v Brindisi, jaz in gospod Ivan L. pa sva bila povabljeni h korespondentu angleškega lista »Daily Mail«, da se tam snideva s florentinskim vseučilišnim profesorjem Salveminijem in poslancem Marchese de Viti de Marco.

Legacijski tajnik doktor M. Mihajlovič, mlad šibak gospod, je na vsak način želel, da se sestanemo. Ivan L. je bil tega sestanka zelo vesel, je pač politik in poli-

tika zanimajo vse druge reči kakor nepraktične, čudaške jezikoslovce.

Vendar je tudi mene začel zanimati ta nepričakovani rendez-vous. Zdelo se mi je, da se ne opčutim več tako nervoznega in blebetavega kot prej, vrivale so se mi celo nesrečne misli, da me ljudje smatrajo za resnega politika, ki ga domovina pošilja v tujino, da zastopa njene interese. Da bi bila moja politična dostojanstvenost še večja, sem si kupil nov ovrtnik, manšete in nekaj robcev po dve liri.

Ker je bil moj popotni sohojčevnik Rude odšel, sem se preselil tudi jaz še isti večer iz hotela »Quirinale« v »Floro«, da bi bil skupaj na vseh potih z gospodom Ivanom L.

Dobil sem ga v sobi, ko si je ravno snažil nohte. Umil se je že bil. Preoblekel sem se tudi jaz, oziroma menjal sem ovrtnik in manšete, zapel sem z vsemi gumbi suknjo, da se ne bi videla sirgana podlaga na desni strani, in toaleta je bila končana.

Pogledal sem se v ogledalo, se zasukal na levo, na desno in vprašal gospoda Ivana, če sem dober.

Dobr ste,« je rekel, »in nič ne de. Če imate sirgano podleko, tudi v politiki je večkrat kaj proklete strganega, če so tudi na zunaj gumbi še celi.«

Slava.

Pri gospodu Müllerju so naju zelo prijazno sprejeli. Hišna nama je odprla in nama pomagala sleči zimske suknje, a jaz sem bil zopet v zadregi, ker moja ni imela obesilnega traka. In ubogo dekle se je stegalo in stegalo toliko časa, da je suknja nazadnje le obvisela na kljuki.

Počakala sva v čakalnici. Medtem sem jaz še enkrat pregledal svoje gumbce, se roščeno useknil in vrata v salon so se odprla.

Bila je to prav mala, pa okusno opravljena soba s kaminom na eni strani in s knjižnico na drugi. Bili so tam že gospodje Mihajlovič, Marchese de Viti de Marco in korespondent Müller z gospo.

Sedli smo in začel se je banalen pogovor o lepoti rimskih cest in spomenikov.

Vse je bilo: »assai bello, molto bello« in Müller je pripomnil, da je Viktor Emanuelov spomenik: »terribilmente bello«. — Menda je mislil tudi tako kot jaz, kajti ta asirska zgradba je res »strašno« lepa.

Prišel je pogovor tudi na vreme. Oni so nama pripovedovali, da je v Rimu zelo lepo, midva sva odgovarjala, da je pri nas mraz in precej grdo.

Rekli so, da je ententa zmagala, midva sva pripomnila, da je Avstrija premagana.

Marchese je izpraševal o prehrani pri nas, jaz sem si dovolil vprašanje s prehrano v Italiji.

Prav duhovito, tako duhovito, da sem že komaj sedel, četudi je bila medtem gospa Müllerjeva nalila taso čaja in mi jo postavila na koleno.

Pri vsem tem pogovoru sem se bal le tega, da v svoji pozabljivosti odpnem suknjo in ljudje zagledajo razdejanje na moji podleki.

Kmalu je pozvonilo in prišel je profesor Salvemini. Dolgčas se je nekoliko ublažil, a kritičen položaj je ostal isti,

kajti Salvemini je prinesel sabo zelo, zelo veliko politiko.

Gospod Salvemini je mož srednje postave in nosi precej veliko brado kot ni v navadi pri Italijanih v splošnem, pač pa pri italijanskih profesorjih. Ko govori, gestikulira z rokami in če ne bi bile noge za to, da jih držimo na tleh, bi morda manevriral tudi z nogami po zraku. Pri govoru se tepe venomer z dlanmi po kolenih, smeje se veliko in kaže svoje kakor česeni bele zobe. Florentinec je in stanuje Piazza d'Azeglio št. 7 istotam.

Profesor Salvemini je eden izmed istih ljudi, ki — pač redki med italijanskim razumnštvom — zastopajo takozvano minimalistično stališče glede našega okupiranega ozemlja. In če bi bil ta minimum res minimum, ne pa maksimum, bi ga lahko volili v vseh slovenskih občinah za častnega občana in naši risarji bi meli kaj dela in zaslužka za diplome.

(Dalje.)

Širite „Večerni list“

Aprovizacija.

a Za nadrobno prodajo prasičjega mesa s slanino t. j. mesa od takozvanih pršutarjev, ki se od njega ne odbere špeh, se je zvišala maksimalna cena na 16 K za kilogram. Občinstvo se opozarja, da velja ta zvišana cena le za meso omenjene vrste ne pa tudi za drugo sveže prasičje meso. Mesarje, ki bi prodajali vse sveže prasičje meso povprek po tej ceni, naj se nemudoma naznani pristojnemu političnemu okrajnemu oblastvu.

a Aprovizacija. Civilnim drž. upokojencem (tudi njih vdovam in sirotam) se bo prodajal v četrtek, petek, soboto in ponedeljek, dne 20., 21., 22. in 23. t. m. popoldne od 1. do 6. uri v skladišču Gradišče št. 8, podprtilišje, sladkor. Cena se izve pri prodaji. Na vrsto pridejo v četrtek stranke od A do H, v petek od I do M, v soboto od N do R in v ponedeljek ostali. Vsak naj prinese seboj posodo ali vrečo ter le ožigosan denar in drobiž.

a Čebula za VIII. in IX. okraj. Stranke VIII. in IX. okraja dobe čebulo v sredo, dne 19. t. m., pri Mühleisnu. Delila se bode na krompirjeve nakaznice po sledečem redu: dopolne VIII. okraj od 8 do 9 št. 1 do 300, od 9 do 10 št. 301 do konca; IX. okraj od 10. do 11. ure. Stranka dobi za vsako osebo do 5 kg čebule, kilogram stane 1 krono.

a Meso na rdeče izkaznice B bo delila mestna aprovizacija v sredo, dne 19. t. m., in v četrtek, dne 20. t. m., v cerkvi sv. Jožefa. Določen je ta-le red: v sredo, dne 19. t. m. popoldne od 1 do pol 2 št. 1 do 200, od pol 2 do 2 št. 201 do 400, od 2 do pol pol 3 št. 401 do 600, od pol 3 do 3 št. 601 do 800, od 3 do pol 4 št. 801 do 1000, od pol 4 do 4 št. 1001 do 1200, od 4 do pol 5 št. 1201 do 1400, od pol 5 do 5 št. 1401 do 1600. V četrtek, dne 20. t. m., dopoldne od pol 8 do 8 št. 1601 do 1800, od 8 do pol 9 št. 1801 do 2000, od pol 9 do 9 št. 2001 do 2200, od 9 do pol 10. št. 2201 do 2400, od pol 10 do 10 št. 2401 do konca.

a Meso za gostilničarje in zavode bo odhajala mestna aprovizacija v sredo, dne 19. t. m., dopoldne od 9. do 11. ure v cerkvi sv. Jožefa.

Sovražnika.

Novela. — Pisal Anton Čehov.

(Dalje.)

»In... in ne prosite me več!« je nadaljeval. »Prosim, oprostite... Kot je zapisano v trinajstem zvezku zakonov, sem dolžan iti z vami in vi imate pravico, da me zagrabite za vrat in vlečete s seboj... Prosim, vlečite me... jaz ne morem... Niti govoriti ne morem... Oprostite...«

»Krivica je, da govorite tako z me-
noj,« je dejal Abogin in prijel doktorja za rokav. »O trinajstem zvezku zakonov ne more biti govoril Nimam pravice, da vas bi prisilil. Če hočete iti, tako pojdite, če nočete, je to vaša zadeva, z vašo voljo ne morem razpolagati, obračam se na vaše čustvo. Mlada žena umira! Dejali ste, da vam je sin umrl; kdo me more tedaj razumeti bolj nego vi?«

Aboginov glas je trepetal od razburjenja; ta trepet v besedah je bil mnogo bolj prepričujoč ko besede. Abogin je govoril odkrito, toda čudovito je bilo, da so se zdeli vsi stavki, ki jih je zmogel sploh izreči, nenaravni in hladni, okrašeni z nepotrebno navlako, ki ni bila na mestu in so se zdeli za ozračje v zdravnikovem stanovanju in za umirajočo mlado ženo zaljivi. To je čutil sam in se je trudil, da bi bil razumljiv, hotel je dati svojemu govoru mehko in milo zvočnost, da bi vplival, če ne z besedami, vsaj z prisrčnostjo glasu. — V splošnem vplivajo fraze, naj so še tako lepe in globoke, na ljudi v malomarnem razpoloženju in le redko zadovoljijo one, ki so srečni ali nesrečni. Zato pa je izraz največje sreče ali nesreče pogosto molk. Ljubeči se razumevajo najbolj, če molčijo. S toploto in sočutjem govorjeni nagrobni govori vplivajo samo na one, ki jim rajni ni bil tako na srcu, vdovam in otrokom umrlega pa se zdijo hladni in ničvredni.

Kirilov je stal in molčal. Ko je Abogin izustil še nekaj fraz o visokem poklicu zdravnika, o samožrtvovanju in o drugem enakem, je dejal zdravnik mračno:

»Ali je vožnja dolga?«

»Približno trinajst do štirinajst vrst. Izvrstne konje imam, doktor. Častno besedo Vam dam, da Vas pripeljem v eni uri tja in nazaj. Samo za eno uro gre!«

Zadnje besede so vplivale na zdravnika mnogo bolj, kot sklicevanje na človekoljubje in zdravnikov poklic. Pomislil je za hip in dejal z vzdihom:

»Dobro, peljiva se.«

Naglo je stopil v svojo delavnico in se prikazal v dolgi suknji. Abogin je ves srečen cepetal z nogama na enem mestu, pomagal doktorju pri oblačenju in stopil z njim iz hiše.

Zunaj je bilo temno, toda svetleje nego v predsobi. V mraku se je razločno videla zdravnikova visoka, nekoliko sklonjena postava z dolgo, ozko brado in orlovskim nosom. Iz Abogina se je razločila poleg bledega obraza samo še velika glava in mala kapa, ki mu je pokrivala jedva tilnik.

»Verjemite, da cenim Vašo plemenitost,« je mrmral Abogin, med tem, ko je

pomagal zdravniku, da je stopil v kočijo. »Kmalu bomo tam. Ti pa, Luka, moj prijatelj, vozi bolj naglo kot moreš. Prosim te!«

Kočijaž je vozil naglo. Najprvo se je potegnila mirno nerazločna vrsta poslopij, ki so stala v bližini bolnišnice. Vse je bilo temno, le v notranjosti dvora je sijala iz nekega okna luč in tri okna gorenjega nadstropja bolnišnice so bila razsvetljena. Na to se je poglednila kočija v popolno temo. Tu se je čutil vonj po gnilih gobah, tam se je slišalo šelestenje drevja, vrani so se splašili v vejah vsled drdranja koles in so dali boječe in tožeče glasove od sebe, kot bi vedeli, da je zdravniku umrl sin, in je Aboginova žena na smrt bolna. Tu pa tam so se prikazale iz teme drevesa, grmovje — kočija je drdrala čez planjavo dalje. Krak vranov se je razlegel mračno daleč za njimi in utihnil popolnoma. Kirilov in Abogin sta molčala vso pot. Samo enkrat je vzdihnil Abogin globoko in dejal: »Strašen položaj. Nikdar ne ljubi človek svojih tako, ko če je nevarnost, da bi jih izgubil.«

Ko je kočija šla počasi čez neko reko, se je Kirilov dvignil, kot bi se prestrašil pljuskanja valov in se je začel nemirno premikati na sedežu.

»Poslušajte me, pustite me proč,« je dejal žalostno. »Poslati moram koga k moji ženi. Ona je sama!«

Abogin je molčal. Kočija se je zibala po peščenem prostoru in zdrdrala dalje. Kirilov, omamljen od bolesti, se je zgibal nemirno in se naenkrat ozrl. Za njimi se je v bledem sijaju zvezd razločevala pot in pašnati breg reke. Na desno se je razprostiral ravnina, enolična in daljna ko nebo. Na ravnini je gorela tu pa tam v močvirju zelenkasta luč. Na levi strani se je vlekel ob poti holm, posejan z grmičjem. Med holmom je stal polmesec, rdeč in zakrit s tankimi oblaki, ki so ga občudovali in stražili od vseh strani, da jim ne uide. V naravi je ležalo nekaj neutolažljivega, bolestnega; zemlja kot pala žena, ki ždi v svoji temni sobi in se trudi, da ne misli na preteklost, ki se trapi s spomini na pomlad in na poletje in čaka zime. Kamo koli so pogledale oči, povsod se je zdela zemlja kot temen, neskočno globok grob, iz katerega ni bilo mogoče splezati ne Kirilovu, ne Aboginu in tudi črtnemu polmesecu ne...

Blizje doma ko je bil, bolj nemiren je postal Abogin. Premikal se je na sedežu, plati kvišku in zrl čez kočijaževa ramena v daljo. Ko pa se je ustavila kočija pred stopnicami hiše in je videl, da so okna v prvem nadstropju razsvetljena, je bilo slišati, kako težko je sople. »Če se je zgodila nesreča... ne preživim tega,« je dejal, ko je stopil z doktorjem v predsobo in si mel roke. »Toda nobenega glasu ni čuti, morda je vse dobro izteklo,« je dejal, nato pa je prislulnil.

V predsobi ni bilo slišati ne glasu ne korakov, celo postopje se je zdelo kot v

globokem spanju, četudi je bilo razsvetlje-
no. Sedaj sta videla doktor in Abogin, ki sta bila do tega trenutka vedno v mraku, natančno. Doktor je bil visok, nekoliko upognjen, površno opravljen in nelepega obraza. Nekaj neprijetno odločnega in poudarjenega je ležalo na njegovih debelih ustnicah, njegovemu orlovskemu nosu in na trudnih, ravnodušnih očeh. Nepočesani lasje, upadla lica, prežgoda osivela brada, rjava barva obraza in malomarno, robato obnašanje; to vse je napravilo utis preživele bede, nesreč in trudnosti, povzročene po življenju in ljudeh. Če je kdo opazoval hladno postavo tega moža, je mogel komaj verjeti, da more imenovati neko ženo za svojo in jokati za umrlim otrokom. Abogin je napravil popolnoma drug vtis. On je bil postaven, soliden mož z veliko glavo in z mehкими potlačenimi potezami na obrazu, ki je bil eleganten in opravljen v najnovejšo modo. V njegovem častivrednem zadržanju, v njegovi skrbno zapeti suknji, v njegovem obrazu je ležalo nekaj odličnega; glavo je držal pokoncu, prsi je bočil; govoril je v baritonu in njegove manire, s katerimi je odložil površnik, so kazale fino, skoraj žensko eleganco. Celotno bledoto in otroška plahost, s katero je, ko se je slačil, gledal po stopnicah, ni kazala njegove osebnosti in ni zmanjšala ne sitosti in ne zdravja in ne obilnosti, katero je kazala vsa njegova postava.

»Nikogar ni, ničesar ni slišati,« je dejal, in šel po stopnicah. »Nobene zmešnjave ni tu. Bog daj, da bi bilo vse dobro.«

Peljal je doktorja skozi predsobo v velik salon, kjer je stal črn klavir in je visel lesteneč od stropa; od tu sta se podala oba v malo, komodno in lepo sobo za goste, ki je bila razsvetljena po prijetni rožnati svetlobi.

»Izvolite sesti,« je dejal Abogin. »Jaz pa... jaz bom takoj... pogledal bom nekoliko... in jih pripravil na Vaš prihod.«

Kirilov je ostal sam. Razkošje sobe za goste, prijetna svetloba in njegova navzočnost v tuji, nepoznani hiši, ki je imela značaj posebnih dogodkov — vse to se mu je zdelo silno ravnodušno. Sedel je na stoli in opazoval od karbola razjedene roke. Mimogrede je pogledal na rdečo svetilko, na skrinjo, in gledajoč v smeri, kjer je tiktakala stenska ura, je zapazil natlačenega volka, ki je bil ravno tako soliden in sit kot Abogin sam.

Bilo je vse tiho... Nekje v sosedni sobi je nekdo dejal: »Ah!« nato so zazvenela steklena vrata, najbrže od kake kredence, nato je bilo zopet vse tiho.

Ko je čakal Kirilov še pet minut, je nehaj opozovati svoje roke in uprl pogled na vrata, za katerimi je bil izginil Abogin. Na pragu teh vrat je stal Abogin, toda ne več isti, ki je bil izginil skozi nje. Siti in elegantni izraz je izginil z njegove zunanosti; njegov obraz in roke, njegova postava so imeli zopet izraz, ki je spominjal pol na začudenje, pol na mučne telesne bolečine... Njegov nos, njegove ustnice, njegovi brki, vse na obrazu se je zgibal.

(Dalje.)

Izdajatelj konsorcijski »Večernega lista«.

Odgovorni urednik Viktor Cencič.

Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani.